

Nathalie Pagie

Casa Familia

De zinderende zon aan de Costa
legt meer bloot dan je lief is

ISBN 978-90-225-7792-9
ISBN 978-94-023-0780-1 (e-book)
NUR 305

Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Auteursfoto: © Artstudio23.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Have you come here for forgiveness
Have you come to raise the dead
Have you come here to play Jesus
To the lepers in your head
U2 – 'One'*

*Sometimes dead is better
Stephen King – Pet Sematary*

Tien jaar eerder

Die laatste zondag van juli begon even zorgeloos als de dagen ervoor. Het was vroeg warm, de ramen en deuren van het huis stonden open en de kinderen speelden met emmers water in de tuin. Pier zou over een week pas terugkomen van het booreiland en zelf was Kat van plan die dag de gordijnen af te halen om de rooklucht van Piers pijptabak eruit te wassen, maar iets hield haar tegen. Door haar slaapkamerraam staarde ze al minutenlang naar haar drietal in de tuin. Zoals altijd spande de tweeling samen tegen hun oudere zus. Tommy dreef haar met de tuinslang in de richting van Lex, die met een volle emmer klaarstond om Matte nat te gooien. Toen zij struikelde over een van de scheerlijnen van het tentje midden op het veld, greep Lex zijn kans. Onder luid gejoel van de jongens en enthousiast geblaf van Ollie gutste het water over Matte heen. Die sprong snel op, greep de tuinslang en rende op haar beurt achter de jongens aan.

Ze besepte het niet, maar later, toen deze dag voorgoed in haar geheugen stond gegrift, wist ze dat het toen al niet goed voelde. Er hing iets in de lucht, een haast tastbare spanning, die maakte dat er die ochtend niets uit haar handen kwam. Het was in de keuken, na haar derde kop koffie, toen ze schrok van de deurbel. De vrouw voor haar deur had ze nooit eerder gezien: mager, pluizig zwart haar en een bleek gezicht. Van achter haar bril met transparant montuur keek ze Kat strak

aan. Even leek ze te wachten op een vraag of opmerking van Kat, maar toen die niets zei, stak ze abrupt haar arm naar voren. De foto in haar hand toonde een zwart-wit tafereel dat Kat op een vreemde manier bekend voorkwam. Vertwijfeld zette ze een stap naar voren om het beeld beter te bekijken. Het tentje leek op het exemplaar dat haar kinderen in de tuin hadden opgezet. Uit de ingang staken twee benen met net zulke schoentjes als die van Lex en de hond in het gras naast de tent leek op Ollie. Een lichte paniek bekwam haar, maar ze wilde er nog niet aan toegeven. Ze keek de vrouw niet-begrijpend aan.

‘U ziet het goed, mevrouw,’ sprak de vrouw, met een accent dat Kat zo snel niet kon thuisbrengen. ‘Dit is een foto van uw tuin, ik heb hem net gemaakt. De kinderen hebben we in de tent gelegd. We moesten ze iets geven, anders..’

Meer hoorde Kat niet. Ze stootte door de gang en de woonkamer naar de openslaande tuindeuren, die uitzicht boden op het gazon. Ze was altijd tevreden geweest met haar tuin, maar nu vervloekte ze de grootte ervan. De afstand tot het tentje was zo’n honderd meter en als ze haar ogen toekneep zag ze de schoentjes van Lex eruit steken. Ze lagen net zo stil als op de foto en ook Ollie bewoog niet meer.

Volledig in paniek sprintte ze het terras over. Dat er een dikke kale man in de weg stond, zag ze wel, maar het drong niet tot haar door. Zelfs toen hij haar tackelde, op haar sprong en een hand op haar mond drukte, wilde ze hem niet zien. Als een wild dier klauwde ze om zich heen en probeerde ze zich om te draaien. Tevergeefs. De man verstevigde zijn druk en klemde haar muurvast tegen de tegels van het terras. Met ogen als knikkers staarde Kat hem aan. Haar brein registreerde dat hij flink zweette, dat hij loenste en stonk, maar het deed haar niets. Ze had slechts één doel voor ogen en zodra ze doorhad

dat hij haar bovenlichaam in bedwang had maar haar benen vrijliet, trok ze haar knieën naar zich toe om die zo hard ze kon in het kruis van haar belager te planten. Het lukte deels, haar knieën raakten eerst zijn forse buik. Hij gromde en liet zijn lijf op Kat zakken, zodat ze geen kant meer op kon. Boven haar verscheen het gezicht van de vrouw die haar de foto had laten zien.

‘Verzetten heeft geen zin,’ sprak ze fel. Ze boog zich over Kat heen en keek haar dwingend aan. ‘Nu goed luisteren, ja?’

Kat knikte. De hand op haar mond benam haar de adem en door haar neus kreeg ze onvoldoende lucht binnen. Haar hele ziel en zaligheid schreeuwde om haar kinderen, maar ze was machteloos. In doodsangst probeerde ze te begrijpen wat de vrouw zei.

‘Als u meewerkt, is alles zo voorbij. Uw kinderen zijn enkele uren verdoofd, daar merken ze straks niets meer van. We nemen u mee naar onze bus in de straat. Werk mee en wees stil, dan is er weinig aan de hand. Begrijpt u dat?’

Kat knikte opnieuw, maar zodra de man van haar af rolde om te gaan staan, sprong ze op en rende de tuin in. De vrouw was onverwacht snel. Ze wierp zich op Kat zodat ze opnieuw op de grond viel en sloeg haar hard in haar gezicht.

‘Meewerken, zei ik!’ Vloekend hees ze Kat overeind en duwde haar in de armen van haar compagnon. Met een verbeterd gezicht griste de vrouw een rol tape uit haar jaszak, scheurde er een stuk af en plakte het ruw over Kats mond. Daarna gebaarde ze naar het huis. Onmiddellijk sleurde de man Kat het terras over. De tranen stroomden over haar wangen. Ze kon niet bevatten wat er gebeurde, voelde enkel dat ze steeds verder weg werd gevoerd van de tent met haar verdoofde kinderen. Waarom verdoofd? En hoe dan? Waren ze bedwelmd met een vloeistof of hadden ze een prik gekregen?

Wat moesten ze bang geweest zijn. Ze kermde, haar maag kromp voelbaar ineem. Hoe bestond het dat ze niets had gezien of gehoord?

De voordeur stond nog open en nu pas zag ze het zilvergrijze busje, geparkeerd in het gras langs de laan voor haar huis. De vrouw liep vooruit om de achterdeuren te openen. Het pad naar de weg was een meter of dertig lang. In theorie zou ze nu gezien kunnen worden, maar het huis aan de overkant stond al maanden leeg en de burens links en rechts van haar vierden vakantie. Ze hadden haar gevraagd de planten water te geven en de post uit de brievenbus te halen en zouden nog zeker twee weken wegblijven. Toch speurde ze de weg af, zoekend naar wie dan ook, een postbode, een wandelaar, iemand die haar helpen kon. Er was niemand en plots overviel haar een vreemd soort gelatenheid. Alsof dit niet haar nachtmerrie was, maar die van een ander en zij van een afstand toekeek. Wat haar in het busje wachtte, wist ze niet, maar ze moest het doorstaan om daarna bij haar kinderen te zijn. Ze zouden haar nodig hebben. Zonder zich verder te verzetten liet ze zich meevoeren naar de achterzijde van de bus, waar de vrouw haar tussen de kieren van twee zwarte gordijnen opwachtte. Kat stapte naar binnen en hoorde hoe de deuren achter haar werden dichtgegooid.

1

Half verscholen achter een stevige boom genoot Tara Linders van een sigaret. Ze had zich afgezonderd van de groep uitzinnige collega's die even verderop met een op het oog onbegrijpelijke oefening bezig was. Op elkaars schouders schoven ze een zware balk langs een geknoopt touw. Er werden instructies over en weer geschreeuwd en om de paar minuten klonk er een luid gejuich. Dat samenwerking de sleutel tot succes was, mocht inmiddels duidelijk zijn. Alle opdrachten in het programma waarmee ze die ochtend waren gestart, konden alleen met vereende krachten worden opgelost. Wat dat betreft had dit weekend teambuilding in de Belgische Ardennen zijn doel al bereikt: journalisten en vormgevers van dagblad *De Dageraad* stonden schouder aan schouder met hun nieuwe collega's van *De Gazet* uit Vlaanderen. Nu de fusie, na maanden van onderhandelingen, formeel een feit was, stond een teambuildingsactiviteit voor alle medewerkers bovenaan de wensenlijst van de directie. Deelname verplicht, en dus waren Tara en haar directe collega Diego Martinez die ochtend voor dag en dauw naar La Roche-en-Ardenne gereden, in de provincie Belgisch Luxemburg.

Na drie opdrachten was Tara er klaar mee; aan samenwerken had ze een broertje dood. Haar hele leven voer ze al haar eigen koers en ze was niet van plan die te wijzigen. Ze zou niet eens weten hoe. Om Benno een plezier te doen was ze dit

weekend zonder protest meegegaan en had ze tijdens de eerste opdrachten haar beste beentje voorgezet. Maar er zat een grens aan haar vermogen tot sociale omgang en die was nu bereikt. Ze keek naar haar chef die als een bezetene zijn nieuwe collega's stond aan te moedigen. Zijn paarse wangen vloekten met het weinig flatterende oranje trainingspak. Tara glimlachte. Hoewel ze het nooit zou toegeven, was Benno een van de weinige mensen voor wie ze een zwak had. Eerst en vooral omdat hij haar de baan bij *De Dageraad* had gegeven, waarmee ze haar leven na een zwarte periode weer op de rit had gekregen. Zonder zijn vertrouwen had ze geen nieuwe start kunnen maken en was het maar de vraag wat er van haar terechtgekomen zou zijn. Daarnaast liet hij haar vrij. Hij begreep dat Tara het beste werk leverde als hij haar haar gang liet gaan. Dat lukte niet altijd; in vijf jaar tijd waren er meerdere aanvaringen geweest. Toch was er wederzijds respect ontstaan.

Hoe anders was dat voor Diego, de enige collega met wie Tara wel kon en wilde samenwerken. De relatie tussen hem en Benno was ronduit explosief. Diego's felle karakter, afkomstig van zijn Mexicaanse voorouders, en zijn hang naar vrijheid botsten bijna wekelijks met het strakke regime dat Benno hem oplegde. Waar hij bij Tara de teugels liet vieren, leek hij daar bij Diego niet toe in staat. Steeds was de financiële nood waarin de krant jarenlang verkeerde, reden genoeg om Diego strak te houden. Salarisverhoging was onbespreekbaar, thuiswerken niet aan de orde en voor een klus naar het buitenland reizen geen optie. Toen Tara vorig jaar in ruil voor een smak advertentiegeld toch op reportage naar Aruba werd gestuurd, waren de rapen gaar. De ruzie met Benno had Diego bijna zijn baan gekost. Tara hoopte dat de fusie met *De Gazet* het voortbestaan van beide dagbladen verzekerde en dat het voortduren-

de tekort aan financiën voorbij was. Ze had het naar haar zin bij de krant en wilde er graag nog een tijdlang door.

‘Hier ben je!’ klonk het plots achter haar. Ze draaide zich om en keek in het stralende gezicht van Diego. Er kleefde zand aan zijn bezwete voorhoofd en zijn donkere ogen glommen. Als fanatiek hardloper voelde hij zich in deze sportieve omgeving volledig in zijn element. ‘Doe je niet meer mee?’

Tara nam een laatste trekje en drukte de peuk tegen de boom. ‘Ik heb genoeg gedaan. Volgens mij staat er een lunch op het programma,’ zei ze terwijl ze haar capuchon af trok en de zon haar rode haar een mooie gloed gaf. Ze had het aan één kant op laten scheren, en aan de andere kant vielen haar lokken tot op haar schouder. Samen met haar donkerbruine ogen, de standaard zwarte capuchontrui, skinny jeans en kistjes gaf het haar het stoere voorkomen dat bij haar paste. Haar tengere gestalte deed soms anders vermoeden, maar Tara Linders was geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

‘Klopt,’ zei Diego. ‘En vanmiddag de runs. Ik doe de vijftien. Jij?’

Tara trok een grimas. Met haar conditie zat het goed. Ze was wekelijks in de boksschool te vinden en dolf in de ring zelden het onderspit. Maar om nu met zesendertig onbekenden over een modderig parcours te rennen, dat zag ze niet zitten. Ze zuchtte diep en wilde net antwoorden toen een woeste brul haar onderbrak. Geschrokken keken ze in de richting van de groep, waar enkele collega’s haastig de zware balk optilden en even verderop lieten vallen. Op de grond lag Benno met een van pijn vertrokken gezicht. Zijn scheenbeen stak dwars door de linkerpijp van het oranje trainingspak.

2

Nadat de ambulance Benno met gillende sirenes had afgevoerd, was de stemming in de groep bedrukt. Tijdens de lunch in het restaurant van het bungalowpark, waar ze voor het weekend waren neergestreken, werd medegedeeld dat iedereen die middag zijn eigen gang kon gaan en dat het programma de volgende dag zou worden hervat. Diego had zijn zinnen gezet op de vijftien kilometer en wist een paar collega's zover te krijgen na de lunch met hem mee te gaan. Vlak voor vertrek hield Tara hem tegen.

‘Mag ik je auto lenen, vanmiddag?’

‘Waarom? Waar ga je heen?’ vroeg hij plagerig. ‘Is dit niet het moment om je nieuwe collega's beter te leren kennen? Gezellig samen theedrinken of een wandelingetje maken?’ Hij moest lachen toen hij Tara's chagrijnige blik zag. Als geen ander wist hij hoeveel moeite het haar kostte om in groepen te functioneren. ‘Het is al goed,’ stelde hij haar gerust, terwijl hij zijn autosleutels overhandigde. ‘Rijd gerust een rondje, het is hier mooi.’

Dat was het zeker. Op slechts een paar uur van Nederland bevonden ze zich in een totaal andere wereld. Tientallen charmante dorpen leken als speldenknopjes tussen het naaldbomenwoud geprikt. In de late septemberzon waren de eerste herfstkleuren al zichtbaar en dat gaf het landschap een sprookjesachtige aanblik. Tara voelde de frisse lucht door het

open raam van Diego's Volvo op haar wangen tintelen. Ze hield van dit weer; hier kon ze ademen, in tegenstelling tot warmere oorden waar ze met haar bleke huid niet bestand was tegen de felle zon. Met spijt in haar hart dacht ze aan Marieke, die ondanks haar drugsverslaving en de verkeerde mensen om zich heen, op Aruba wilde blijven wonen. Tara had geprobeerd haar oudste en enige vriendin over te halen terug naar Nederland te komen, maar dat was niet gelukt. De kans dat ze elkaar op korte termijn zouden zien, was nihil. En dat drukte extra zwaar op Tara's eenzame bestaan. Ze woonde samen met Huub, een rottweiler die ze jaren geleden als pup uit het asiel had geplukt. Samen redden ze zich prima, maar leuk was het niet altijd.

Op een plein in Lavacherie parkeerde ze de auto naast een kleine supermarkt, waar ze een krant kocht en zes pakjes sigaretten. Buiten stak ze er een op. Een paar straten verder vond ze een bankje met uitzicht op een vallei waar een kudde schapen graasde. De rust zou compleet zijn geweest als niet al na een paar minuten drie jongens van een jaar of vijftien ruziënd de straat in kwamen. Een van de jongens beende met stevige pas en met zijn blik op oneindig voor de anderen uit. Zijn halflange haar bedekte deels zijn gezicht en zijn spijkerjack en gympen waren tot op de draad versleten. De twee achtervolgers riepen hem dingen toe in een rap Frans dialect dat Tara niet verstond. Opeens schoot een van de volgers naar voren en trapte de voorste jongen hard in zijn rug. Hij kreunde en viel op zijn knieën, maar stond direct weer op, om het op een rennen te zetten. De twee anderen zetten ook aan, maar hadden geen rekening gehouden met een roodharig grietje dat op het bankje zat te roken. Ze ging wijdbeens voor de jongens staan en versperde hun de weg. De jongens stopten abrupt en keken haar verbaasd aan. Een van de twee riep iets in het Frans. Tara

verstond het niet, maar zag aan zijn brutale smoelwerk dat het geen vriendelijke begroeting was. In plaats van een antwoord schonk ze hem een ijzige blik en schudde ze haar hoofd langzaam van links naar rechts. Haar boodschap was duidelijk, maar de jongens leken niet onder de indruk. De langste van de twee stapte dreigend naar voren en haalde uit naar Tara's gezicht. Sneller dan hij verwachtte dook ze weg en plantte haar vuist zo hard ze kon tegen zijn nieren. De jongen sloeg dubbel van de pijn.

'Oprotten!' riep Tara. 'Of wil je er nog een?' Ze wist niet of ze haar konden verstaan, maar de betekenis van haar woorden was glashelder. De achterste jongen trok zijn vriend met zich mee, terug naar waar ze vandaan kwamen. Tara keek hen na en voelde de adrenaline door haar lijf razen. Als ze getuige was van onrecht kon ze zich niet inhouden en twee tegen één was hoe dan ook oneerlijk. Ze speurde de weg af naar de weggevluchte jongen, maar die was nergens te bekennen. Met haar krant en sigaretten liep ze terug naar Diego's auto. Het leek haar verstandig te vertrekken, voordat de jongens hulp-troepen zouden inschakelen en verhaal kwamen halen.